

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1754/2021
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Националне корпорације за осигурање стамбених кредита из Београда, чији је пуномоћник Милош В. Милошевић адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Славко Аврамов, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4723/17 од 29.10.2020. године, у седници већа која је одржана дана 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4723/17 од 29.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1103/14 од 22.03.2017. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 100.715,34 CHF са затезном каматом почев од 31.05.2013. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 195.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4723/17 од 29.10.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је наведена пресуда првостепеног суда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена му исплати износ од 100.715,34 CHF са затезном каматом почев од 31.05.2013. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, тако да је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац Национална корпорација за осигурање стамбених кредита и „Ниро Алпе Адриа банк“ а.д. Београд закључили су 09.07.2007. године уговор о регулисању међусобних обавеза у пословима осигурања потраживања на основу стамбених кредита. Тужена је са овом банком 25.12.2007. године закључила наменски уговор о кредиту за куповину одређеног стана, којим је туженој одобрен кредит од 231.611,76 CHF у динарској противвредности са роком отплате од 180 месеци и уговорено да она банци плаћа премију осигурања у висини од 4,2% износа одобреног кредита. Као средство обезбеђења враћања кредита заснована је хипотека у корист банке. Осигурање уговора о кредиту извршено је на основу уговора о регулисању међусобних обавеза у пословима осигурања потраживања на основу стамбених кредита од 09.07.2007.године којим су тужилац и „Ниро Алпе Адриа банк“ ад Београд - давалац кредита, поред осталог, уговорили услове под којима тужилац осигурава стамбене кредите које банка одобрава физичким лицима. Чланом 7. став 4. је уговорено да је полиса осигурања документ којим се тужилац обавезује да у случају наступања осигураног случаја банци исплати: укупну суму ненаплаћених ануитета до момента проглашења кредита доспелим у целости, са припадајућом затезном каматом у року од 10 дана од дана пријема захтева за исплату полисе, редовне месечне ануитете од момента проглашења кредита доспелим у целости до момента продаје имовине и наплате по основу других инструмената обезбеђења до 5. у месецу за претходи месец и суму која износи 75% нето оствареног губитка банке, у року од 20 дана од дана прилива средстава на посебан наменски рачун код банке према утврђеном финалном обрачуну. Тужилац је дана 08.07.2009. године издао полису број 25401, којом је осигурао потраживање банке по основу кредита одобреног туженој у износу од 231.611,76 CHF. Стамбени кредит тужене је проглашен доспелим у целости 31.07.2009. године. Неизмирени дуг на тај дан према банци је износио 241.435,95 CHF (неотплаћени део кредита 229.254,16 CHF, неплаћена доспела редовна камата 9.956,16 CHF и неплаћена доспела затезна камата 1.525,2 CHF). По захтеву банке за наплату осигураног случаја од 02.12.2009.године, тужилац је кроз ануитете уплатио 107.655,63 CHF, до продаје заложеног стана. Стан је продат 18.03.2013. године директном погодбом за купопродајну цену од 88.000 евра, што одговара износу од 107.148,82 CHF. Банка је 08.04.2013. године сачинила обрачун којим је исказала износ за враћање тужиоцу од 107.148,82 CHF, за 506,81 CHF мањи од плаћеног кроз ануитете. По захтеву банке за исплату 75% нето губитка, тужилац је 31.05.2013. године исплатио банци 8.983.364,03 динара односно 100.208,53 CHF у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате. Банка је дописом потврдила да је тужилац извршио уплату од 75% њеног нето губитка, што износи 100.715,34 CHF и да више нема потраживања по полиси бр. 25401.

На основу утврђеног чињеничног стања, применом одредбе члана 300. Закона о облигационим односима, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу исплати износ динарске противвредности 100.715,34 CHF, са затезном каматом од

31.05.2013. године до исплате, такође у динарској противвредности, сматрајући да је постојао правни интерес тужиоца за исплату обавезе коју је тужена имала према банци и да је испуњењем обавезе дошло до законске суброгације, па да је потраживање банке према туженој прешло на тужиоца, као лице које је обавезу испунило.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, већ је оценом утврђених чињеница закључио да нису испуњени услови за прелаз потраживања банке на тужиоца на основу члана 300. Закона о облигационим односима, јер је тужилац исплатом банци - даваоцу кредита износа који сада потражује од тужене испунио своју обавезу из уговора о осигурању (полисе осигурања), а не обавезу другог лица, као и да се у конкретном случају не може применити ни одредба члана 939. став 1. овог закона чија је примена искључена на осигурање потраживања одредбом члана 899. став 2. истог Закона. Из ових разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован.

Наводима ревизије тужиоца оспорава се правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда, истицањем да је тужилац имао материјалне последице због неиспуњења обавезе тужене према банци, да се материјална последица огледа у обавези тужиоца да уместо тужене исплати банци тужбом потраживани износ и управо у томе огледа правни интерес тужиоца, да тужилац није испунио само своју уговорну обавезу, већ и обавезу тужене као корисника кредита јер је за то имао правни интерес, услед чега је на њега прешло по самом закону у часу испуњења банчино потраживање са свим споредним правима, у смислу одредбе члана 300. Закона о облигационим односима.

По ставу Врховног суда, ревизија није основана у оспоравању правилности примене материјалног права од стране другостепеног суда код оцене о неоснованости тужбеног захтева.

У овој правној ствари, правилно је становиште другостепеног суда да основаност тужбеног захтева не произлази из одредбе члана 300. Закона о облигационим односима. Том одредбом уређен је случај законске суброгације тако што је прописано да када обавезу испуни лице које има неки правни интерес у томе, на њега прелази по самом закону у часу испуњења повериочево потраживање са свим споредним правима. За законску суброгацију битно је да је испуњен туђи дуг, а тужилац је исплатом дела потраживања банке који је остао ненаплаћен у поступку продаје хипотековане непокретности, испунио своју обавезу из уговора о регулисању међусобних односа у пословима осигурања потраживања по основу стамбеног кредита од 09.07.2007. године и полисе осигурања од 08.07.2009. године. На спорни однос не може се применити ни одредба члана 939. Закона о облигационим односима, јер је њена примена изричито искључена одредбом члана 899. став 2. у вези става 1. истог Закона којом је прописано да се одредбе главе XXVII тог Закона неће примењивати на осигурање потраживања.

Уговором о регулисању међусобних односа у пословима осигурања потраживања по основу стамбених кредита који је тужилац закључио са банком од 09.07.2007. године није уговорена цесија у смислу члана 436. Закона о облигационим односима, односно није уговорено право тужиоца да наплати преостали дуг према дужнику – кориснику кредита у

висини од 75% оствареног нето губитка банке (ненаплаћеног потраживања коришћењем уговорених средстава обезбеђења).

Из изнетих разлога оцењено је да ревизија тужиоца није основана и применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић